

Оскар Вајлд

СРЕЋНИ ПРИНЦ

Илустровала
Ана Григорјев

Превела Аника Дачић

Laguna

Високо изнад града, на великом стубу, уздизао се кип Срећног Принца. Био је од главе де пете покривен танким листићима злата, уместо очију је имао два блистава сафира, а велики црвени рубин сијао му је на балчаку мача.

И заиста, сви су му се силно дивили. – Леп је попут ветроказа – приметио је један од градских већника, који је желео да га цене због његовог истанчаног уметничког укуса. – Мада баш и није користан – додао је, плашећи се да ће људи помислити да није практичан, какав је у ствари био.

– Зашто не можеш да будеш као Срећни Принц – упитала је брижна мајка свог маленог сина који је неутешно плакао. – Срећни Принц ни не сања да плаче за било чим.

– Драго ми је да на свету постоји неко ко је заиста срећан – промрмљао је разочарани мушкарац посматрајући прелепи кип.



– Изгледа баш као анђео – приметила су деца излазећи из цркве у својим светлоцрвеним одорама и чистим белим кецељама.

– Како знате – упитао је наставник математике – кад никад ниједног нисте видели.

– Ох, али јесмо, у сновима – одговорила су деца. Наставник математике се намргодио и строго их погледао јер није одобравао њихове сањарије.



Једне ноћи изнад града је пролетела мала Ластавица. Њени пријатељи су одлетели у Египат пре шест недеља, али је она заостала за њима јер се заљубила у најлепшу Трску. Ластавица ју је приметила с пролећа кад је изнад реке летела за великим жутим мољцем. Веома ју је привукао њен витки стас, па је застала да поприча с њом.

– Могу ли да те волим? – упитала је Ластавица, која је волела да одмах каже шта јој је на уму, а Трска јој се наклонила. Затим је прелетела неколико кругова око ње, додирујући воду крилима и правећи сребрнасте таласе. Овако је изгледало то њено удварање које је трајало читаво лето.

– Та наклоност је бесмислена – цвркутале су остале ластавице. – Трска је сиромашна, а има и превише родбине. – И биле су у праву, река је била крцата трском. Кад је стигла јесен, ластавице су одлетеле.

По њиховом одласку Ластавица се осетила усамљено, а њена вољена јој је постала досадна.

– Она не уме да разговара – рекла је – и плашим се да је кокета јер стално флертује с ветром. – Уистину, кад год је ветар дувао, Трска је изводила најелегантније наклоне. – А уз то је и одомаћена – наставила је Ластавица – ја волим да путујем, стога би и моја жена морала да воли путовања.

– Хоћеш ли кренути са мном – упитала ју је, али је Трска одмахнула главом. Била је исувише везана за свој дом.

– Само си се поигравала са мном – завапила је Ластавица. – Одлазим ка пирамидама. Збогом!
– и Ластавица одлети.



